

— Та тъкмо за това те смѣтатъ, защото не щешъ да разправяшъ като Миня Пинтиликия, че въ Русия селянитѣ пастѣли трева...

— Онзи день, — започна Ганчо Ганчевъ Социалистчето, — ме срещна попъ Захария и митикна единъ вестникъ. На, каже, да видишъ какъ селянитѣ бѣгатъ отъ вашия болшевишки рай... Наистина, имаше фотографирани педесетъ-шейсетъ души селяни, ама ако наистина сж отъ тамъ, добре ще да имъ е: охранени едни, пълни... Харно, рекохъ, дядо попе, сж избѣгали, ами да видимъ дали ще ги пуснатъ да се върнатъ... — Защо? — попита отчето. — Защото, викамъ, като погладуватъ нѣкой и другъ месецъ въ буржуазния рай, ще изпусталѣятъ като насъ, та сетне и фотография нѣма да ги фаща...

— Ама наистина ли сж избѣгали? — попита единъ низъкъ, набитъ селянинъ.

— Избѣгалъ ти е ума! — стрѣлна го съ прѣстъ Петъръ Гошевъ.

— Ама не сж ли отъ Русия? — попита низкиятъ селянинъ.

— Може и отъ тамъ да сж... Фотографирали сж се хората по нѣкакъвъ случай — я планъ, я нѣщо друго сж завършили — а бѣлогвардейцитѣ ги префотографирватъ и ти ги поднасятъ като избѣгали... Пъкъ ти недѣй върва, ако имашъ куражъ...

— Мога и да не вървамъ, що? — обади се другъ селянинъ.

— Можешъ, ама не можешъ! — отсѣче Петъръ Гошевъ.

— Защо?

— Защото ще ти кажатъ: ти ходилъ ли си, приятель?... Гъката-мъката, не съмъ, ще отговоришъ.